

чени съ нашитѣ куршуми, — казахъ азъ и заминахъ си.

Следъ три деня ето че иде и офицеринѣтъ, преоблѣченъ съ овчарски дрехи. Тоя турчинъ мислѣше, че ние го не познаваме, и вѣрвѣше къмъ насъ съвсемъ свободно. Наредихъ момчетата си и заржчахъ имъ да не пушкатъ, дорде имъ не дамъ знакъ. Турцитѣ трѣбваше да минатъ покрай насъ, следователно ние можехме да ги удариме твърде сгодно. Пжтѣтъ се намираше 15 крачки далечъ отъ нази. Всичкото това бѣше добро, но когато на единъ човѣкъ е сжждено да умре, то ни единъ дяволъ нѣма да го спаси. Турцитѣ се приближиха до нази, безъ да знаятъ, че ние сме се скрили въ тревата и че ги чакаме съ нетърпение. Дойдоха срещу насъ. Азъ запретиохъ на момчетата да пушкатъ, защото нѣмахъ намѣрение да нападамъ; но турцитѣ търсѣха белята си и приготовляваха се да паднатъ на насъ. Трѣбваше да се биеме. Всѣко мое момче си избра по едно дърво, скри зади него тѣлото си, запна пушката си и приготви се.

— Гледайте да удариме офицерина, защото турцитѣ ще да се разбѣгатъ безъ своя предводителъ и ще да ни оставятъ на мира.

Щомъ изрекохъ тия думи, то пушките на момчетата препращѣха и удариха офицерина и още двама низами. Останалитѣ се разбѣгаха.

Отъ това мѣсто ние се упжтихме къмъ Троянския манастиръ и дойдохме близу до Тетевене, при рѣка Рибарица. Мене ми се чинѣше, че и ние ще да дадеме една жертва на смъртъта. Да ви кажа право, азъ не вѣрвамъ въ човѣческитѣ или въ бабешкитѣ предчувствия, но това е единъ твърде чуденъ фактъ, който ме смущава твърде често. Когато азъ